

בנימין גת ז"ל

בן רייזל ומשה גרשטנבליט

נולד: כ"ה כסלו ה' תרע"ג - 05/12/1912
 עלה לארץ: ה' תרצ"ט - 1939
 נפטר: ב' תשרי ה' תשס"ו - 05/10/2005

בנימין, איש העבודה והמעשים, שדגל ב: "אמור מעט ועשה הרבה", או כפי שחז"ל אמרו: "העיקר הוא במעשה ולא בדיבור".
 בעצם רובם קראו לו בנימין בחיבה, ולא סתם בנימין.
 כמעט 93 שנים עברו מיום שנולד חברנו בנימין להוריו בעיירה בילגוריי שבפולניה, שם דאגו הוריו שבנם יקבל את החינוך היהודי המתאים, ושלחוהו ללמוד ב"חדר", שם למד קרוא וכתוב בלשון הקודש = עברית. בהיותו בן 12 עזב בנימין את לימודו כדי לעזור להוריו בחנות לברזל שהייתה להם, ולסייע בפרנסת משפחתו.
 בגיל 17 הצטרף לתנועת "החלוץ" הציונית, וחלך להכשרת קלוסובה כדי להכשיר עצמו לחיי עמל בארץ-ישראל.
 בתמונות מאותם ימים נראה בנימין הצעיר - בחור נאה וחסון - שלא בחל בשום עבודה קשה והשקיע את כוחו בעבודה במחצבה. לאחר צפייה ארוכה מדי לרשיון העלייה המיוחל (את מעט האישורים שנתנה ממשלת המנדט הבריטי היו צריכים לתת ליהודי גרמניה שכבר סבלו ונרדפו לאחר עליית היטלר לשלטון) בנימין החליט לשים נפשו בכפו ולעלות לארץ גם ללא האישור הנ"ל.

בנימין וגם יהודית ז"ל, שהייתה איתו בהכשרת קלוסובה, עלו בנמל ברינדיזי באיטליה על האנייה "קולורדו", אבל זה לא היה הכי גרוע, משום שבלב-ים היו נאלצים לעצור ולעבור לאנייה אחרת (אניית המשא "אטראטר" המיועדת להובלת בהמות), כדי להטעות את המשחתות הבריטיות ששוטטו בים התיכון על מנת לתפוס אניות המובילות עולים בלתי-לגליים המנסים להגיע לחופי הארץ המובטחת.

רק שבוע לאחר שנחתו בחוף שפיים ופוזרו בהיחבא בבתי מושב רשפון, הצליחו לסדר לבנימין ולחבריו העולים את המסמכים הדרושים כדי שלא יגורשו מהארץ, ואז הגיעו סוף-סוף לאשדות יעקב בערב שבת. מיד עם הגיעם קיבלו שק והיו צריכים ללכת למתבן כדי למלאו בקש שימשש אותם כמזרון (עבורם זה היה 'מלון חמישה כוכבים' בהשוואה לתנאים על אניית הבקר). בנימין נכנס תכף לעבודה שהכיר עוד מימי ההכשרה, ועבד במחצבת הגבס במחמיה.
 בחורף 1944 התגייס בנימין לבריגדה היהודית ושרת ביחידה שעסקה בתיקוני רכב ושריון של הצבא הבריטי. הוא ניצל את עובדת היותו חייל בצבא הבריטי, כדי לחפש את משפחתו שנתרה בפולניה. בידו החזיק חליפת מדים נוספת וכמה מסמכים מזויפים ואת החיפוש החל ב"מחנות העקורים" בגרמניה. פליטים רבים נאספו שם בסיום המלחמה, ובנימין גילה את אחיו הצעיר צבי-היחיד שנתר מכל בני המשפחה. לאחר שהלביש אותו במדים, חזרו האחים דרך פריז למחנה של בנימין בבגליה ומשם, לאחר שהיה של כמה חודשים נפרדו דרכיהם. בנימין שוחרר

מהשרות הצבאי בקיץ 1946 וחזר ארצה באנייה צבאית, ואילו אחיו נאלץ לעלות כעולה בלתי-ליגלי באנייה אחרת. בנימין סיפר שכאשר מצא את אחיו, זו הייתה עבורו החוויה המשמעותית, המשמחת והחזקה ביותר באותה תקופה. יחד עם יהודית, שאותה הכיר עוד בהכשרה ונישא לה, בנו שניהם את ביתם באשדות. בבית שטיפחה יהודית ככל יכולתה ובהתאם לתקופה, הם גידלו את שני בניהם: רמי הבכור שנהרג בתאונת טרקטור בקיץ 1958, ואת אפריים הבן הצעיר יותר.

בנימין עבד בחריצות ובמסירות כאחראי על חלוקת המים לשדות ותיקון המשאבות במשך מספר שנים. אח"כ תקופה גדולה בענף הבננות ובכרם. במלחמת השחרור נשאר בנימין עם החברים המגינים על אשדות, בעוד יהודית והבנים ייצאו לגלות בחיפה. רק אחרי שחזרו נולדה הבת הצעירה שולמית. לאחר חיסולו של ענף הכרם, עבר בנימין, והיה מראשוני העובדים במפעל שלנו "לוג", מותו הטראגי של רמי בכורו, צרב והשאיר חותם עמוק וכואב מאוד בליבם של יהודית ובנימין. עיניו כחו ושמיעתו רפתה, אבל בנימין לא ויתר! ובכל בוקר היה מגיע בקלנועית למחלקת הגימורים בלוג, לפעמים אפילו בשבתות שאף אחד לא עבד. עד ש... היה כבר בלתי-אפשרי עבורו להמשיך לעבוד שם. וגם בדירתו כבר היה בלתי אפשרי להיות לבד. הוא קיבל מעט עזרה, אבל לבסוף נאלץ לעבור לבית-הסיעודי שלנו = "בית-אחדות".

בנימין הסתלק לו לעולם שכולו טוב, כדי לקבל את השנה החדשה יחד עם בוראו ממש בתחילתה. שימו לב: הוא נולד בדיוק בכ"ה כסלו – בחנוכה, ונפטר בראש-השנה, ממש אוהב חגיגות. כשמגיעים לגיל כזה, ועם כל השמחה של ילדים ונכדים, נשארים מעט מאוד יזידים. רוב יזידיך מתקופת הבננות והכרם: חיים ורדי וישראל קינן כבר אינם, בטח כבר התכוננו לבואך והכינו את חשטח ביחד עם בני משפחתך שאבדו בשואה ועם יהודית ורמי ז"ל המחכים לך בזרועות פתוחות. לכם אפרים ושולה, מלי ואלני, והנכדים והנכדות של בנימין וכל שאר קרוביו ויזידיו: היו גאים בסבא בנימין שהיה חבר מסור ונאמן, ואני בטוחה שבנימין מסתכל עליכם ממרום מקומו ושמח. הוא אהב אתכם מאוד ושמח בכם, על שהכנסתם הרבה אור ושמחה בחייו.

לך לשלום בנימין חברנו. באמת מגיע לך כבר לנוח בשלוה בסתר כנפי הבורא. זכור וננצור באהבה את דמותך ומעשיך. כל עוד זיכרוננו עמנו.

בשמי ובשם כל חברי אשדות יעקב
עמליה דיין בת-ארי

